

Бабій І.В.
доцент кафедри теорії та
методик дошкільної освіти
Уманського державного педагогічного
університету імені Павла Тичини
м. Умань, Україна

ПАТРІОТИЧНЕ ВИХОВАННЯ НА ТРАДИЦІЯХ НАРОДНОЇ ПЕДАГОГІКИ

*Свою Україну любіть,
Любіть її... во врем'я люте,
В остатню тяжкую мінуту,
За неї Господа моліть.*

Т.Г. Шевченко

Враховуючи нові суспільно-політичні реалії в Україні після Революції гідності, обставини, пов'язані з російською агресією, усе більшої актуальності набуває виховання у дітей дошкільників почуття патріотизму, відданості загальнодержавній справі зміцнення країни, активної громадянської позиції.

Важливо, щоб кожен навчальний заклад став для дитини осередком становлення громадянина-патріота України, готового брати на себе відповідальність, самовіддано розбудовувати країну як суверенну, незалежну, демократичну, правову, соціальну державу, забезпечувати її національну безпеку, сприяти єдності української політичної нації та встановленню громадянського миру й злагоди в суспільстві.

Патріотизм покликаний дати новий поштовх для розвитку духовності нації. Це є нагальною потребою і держави, і суспільства, і особистості. Державі необхідно, щоб всі діти вирости національно свідомими громадянами. Суспільство зацікавлене в тому, щоб розвиток особистості здійснювався на моральній основі. А особистість, віддаючи свою любов Батьківщині, прагне досягти взаємності.

Неможливо уявити справжнього громадянина-патріота, який би не проявляв любові до рідного краю, не шанував батька-матері, не знав свого

родоводу, національних традицій, не відчував єдності з природою, не турбувався про її охорону та примноження багатств.

Рідна мова, історія народу, його традиції, звичаї та обряди, зокрема, фольклор, різні види народного мистецтва й художня творчість, народні символи та народна символіка, – все це є тим благодатним ґрунтом, на якому зростає національна свідомість. Звичай, обряд, обрядовість - це способи відтворення національних знань через пошукову діяльність, спрямовану на світорозуміння, а також розуміння свого місця в суспільстві. «Хто не знає свого минулого, не вартий майбутнього». Саме тому ми повинні знати історію свого народу, яка вмита кров'ю і сльозами. У традиціях нашого народу завжди простежувалася наявність особливої шанобливої любові до неньки України. Образ Батьківщини оспівувався як образ матері. Достатньо згадати українську літературну класику чи кращі зразки народної мудрості.

Засвоєння, зберігання і розвиток традицій і звичаїв українців є важливим засобом зміцнення національної свідомості. У народі побутує повір'я той, хто забув звичаї своїх батьків карається людьми і Богом.

Найбільш улюбленою формою прилучення дітей до народного джерела є родинні свята. Вони посідають особливе місце у навчально-виховному процесі. Це ніби підбиття підсумків великої роботи, яка проводиться заздалегідь. Готуючись до свят, діти вивчають безліч колядок, щедрівок, посівальник пісень, веснянок, гаївок, хороводів. До цих свят обов'язково залучаються й батьки. Вони готують дітям подарунки, якими обдаровують після щедрювання, колядування. Таким чином, вивчаючи народні традиції, діти починають цікавитися історичним минулим українського народу. Відроджується культура рідного народу, входять в життя прадавні ігри дітей. Вивчення фольклору допомагає розвинути творчі нахили учнів, спонукає їх до пізнавальної активності, є запорукою виховання любові до рідної української мови, до рідної української землі.

В основу власної педагогічної діяльності вихователь повинен покладати досвід українського народу, його історико-культурні традиції, духовність. Все

це спрямовується на поглиблення знань дошкільників про Україну, про свій рідний край; розуміння своєї причетності до всіх подій, які відбуваються в державі; формування глибокої переконаності у нетлінності духовних скарбів народу, глибокої поваги до батьків, до природи, до землі - годувальниці.

Таким чином, найважливішими передумовами ефективного патріотичного виховання є:

- високий рівень компетентності вихователя, який проявляється в оволодінні сучасною методикою здійснення виховної роботи та етнопедагогікою;

- родинне виховання, яке спирається на активну допомогу дошкільного закладу через проведення роботи з підвищення педагогічної культури батьків, залучення членів родини до діяльності ДНЗ для забезпечення єдності виховних вимог;

- збереження й творче використання в сучасній практиці виховання кращих зразків української національної педагогіки;

- об'єднанні зусилля всього українського суспільства в намаганні створити сприятливе середовище для виховання молодого покоління як майбутнього держави Україна.

Усе минає, мине нинішня криза. Її негативні сторони – сварки, лайки, розбрат – це не смертельні недуги, а хвороби нашого національного і громадянського росту. Історія дала нам шанс: з індивідуальних змагань і справ створити своє майбутнє. А воно починається сьогодні. Тож діймо сьогодні з позиції завтрашнього, а не вчорашнього дня.

Список використаних джерел.

1. Концепція національно-патріотичного виховання дітей та молоді. Затверджена наказом Міністерства освіти і науки України від 16.06.2015 р. № 641 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://dsmsu.gov.ua/index/ua/material/2360>.

